

Két följelentés nyomán

Bíróság dönti el: mi igaz a cikk állításaiból

Bár régen volt, talán emlékszik az olvasó: december közepén jelent meg egy riport lapunkban, mely a Szeged SC-nél kipattant botrányról, illetve annak szereplőivel foglalkozott. Az írásnak szokatlan helyen, a bíróságon „íródott” a folytatása, ugyanis két szereplő is kifogásolta — más-más okból — a cikk tartalmát.

Első felvonás

Czifra Lászlóné a Szeged SC gazdasági elnökhelyettese. Feljelentésében azt kifogásolta: a cikkben leírtakkal ellentétben, ellene orgazdaság miatt nem indult eljárás. A feljelentés tartalmának megismerése után ellenőriztem a dolgot, s rájöttem, Czifránénak igaz van. A félreértést az okozta, hogy a bűnügy dossziéjában a Czifra Lászlóné és társai, orgazdaság és más bűncselekmények felirat szerepelt, ám a gazdasági elnökhelyettes ellen csupán hűtlen kezelés és magánokirat-hamisítás gyanúja miatt indult eljárás, amit később, a közkegyelem folytán, a rendőrség megszüntetett. A tárgyaláson készséggel elismertem tévedésem, s mi-

után azt is kijelentettem, a baki helyrehozása érdekében kifizetem az ötszáz forint feljelentési illetéket, Czifra Lászlóné visszavonta feljelentését. A pénzt ott helyben át is adtam a gazdasági elnökhelyettesnek. Védője, Molnár Imre arról is beszámolt ezután, hogy a tévedés azért is volt igen kellemetlen Czifráné számára, mert vezető beosztású férje ellen munkahelyén aláírást gyűjtöttek. Ezután tehát a munkatársakat is meg kell nyugtatnom: szó sincs arról, hogy orgazda lenne az asszony, a már megszüntetett eljárás csupán hűtlen kezelés és magánokirat-hamisítás miatt indult.

Második felvonás

A rövid úton véget ért első tárgyalás után mindjárt jött a második —, ami sokkal bonyolultabb menetnek ígérkezett. Trényi Imre, aki mindmáig a Szeged SC atlétikai szakosztályának igazgatója, hét pontban sorolta föl a cikkel szembeni éles kifogásait. Kijelentette, az írás tartalmával ellentétben, volt munkahelyén, az APEH-nél nem indult ellene fegyelmi eljárás. A bíróság megkeresésére az APEH-től érkezett válasz ennek ellenkezőjét bizonyította (bár Trényi doktor ezt továbbra is ta-

gadta, a dolog ezután nem tartozik jelen ügyhöz). Második kifogás: „A bűnügyi aktában jelenleg nem szerepel Trényi Imre neve” mondat Trényi doktor szerint becslésért. A bíróság előtt azonban tisztázódott: hogy jelenleg nem szerepel — ez tényszerű megállapítás. A följelentő harmadik panasza a decemberi cikk azon részét kifogásolja, melyben fölvettem az APEH igazgatójának: az akkor még náluk dolgozó Trényi kedvezőbb eljárást ígért-e a vele hivatali kapcsolatban (is)

álló vállalatoknak, ha azok az általa vezetett atlétikai szakosztálynak pénzbeli támogatást adnak. Az igazgató a cikkben úgy fogalmazott: Bízik benne, hogy nem volt ilyen. Miután a Trényi doktor által kifogásolt mondat kérdés és nem állítás, ez a tétel is kiesett a panaszorból.

A további négy pontban viszont tartotta magát a följelentő Trényi az álláspontjához. Így arra vonatkozóan, hogy valóban közpénzen utazott-e Amerikába versenyezni az 59 éves Trényi Imre, volt-e köze a kiválóan dolgozó gyaloglóedző, Kéri Ferenc eltávolításához, rosszdulatú megjegyzés-e az, hogy „a vizsgálat tisztázza, szabályosan vette-e föl Trényi idős családtagja a reklámszervezési jutalékot”, s hogy Kovács Kálmán szakosztály-igazgató idejében tényleg saját magát akarta-e premizáltatni Trényi — szóval, mindezt a „valóságbizonyító” eljárás tisztázza majd ezután a bíróságon. (Egy adalékot addig is sportoldalonk is olvashatnak az ügyhöz.)

Bár az ügy lényege szempontjából nem fontos, de érdekes lehet a feljelentés indokának megértéséhez, hogy Trényi Imre védője, Molnár Imre (Egyetemi Oktatók 4. Számú Jogi Képviselői Munkaközössége) indulatosan jelentette ki: Aki negyven éven át ilyen önfeláldozóan, odaadóan dolgozott Szeged város sportjáért —, mint védené — az azal felháborító dolog így bánni az újságban. „Mi a rágalmazás, ha nem ez?” — tette föl a szószoki kérdést.

A választ a bíróság — tanúkihallgatások után — márciusban adja meg.

Balogh Tamás

Ifjúsági Díj

A Minisztertanács felhatalmazása alapján a művelődési miniszter Ifjúsági Díjat adományoz március 15-e alkalmából azoknak a magyar állampolgároknak, közösségeknek, akik kiemelkedő szerepet vállaltak a gyermekek és fiatalok nevelésében, segítik társadalmi beilleszkedésüket, tisztességes életmódjára juttatásukat, részt vállalva gondjaik enyhítésében, illetve munkájukkal hozzájárulnak a gyermekek és fiatalok egészséges életviteléhez, személyiségük gazdagításához, s ahhoz kiemelkedő példát szolgáltatnak.

Az Ifjúsági Díj azok elismerésének jelképe, akik a társadalmi munkamegosztásban elfoglalt helyüktől függetlenül a gyermekekért és a fiatalokért élnek, emberhez méltó életükért és jövőjükért fáradoznak.

A miniszter felkéri a gyermekek és fiatalok közösségeit, szervezeteiket és fórumaikat, valamint az értük és érdekükben működő társadalmi és érdekképviseleti szervezetek, intézmények munkaközösségeit, hogy tegyenek javaslatot az 1990-ben adományozható kollektív vagy egyéni Ifjúsági Díjra.

A javaslatokat — részletes indoklással — a Csongrád Megyei Tanács elnöki hivatalához, dr. Pesti Judit ifjúsági titkárhoz 1990. február 12-ig lehet eljuttatni. A javaslatokat megynként és országosan kuratóriumok rangsorolják a döntést megelőzően.

Ismét a menedékhelyről

Megdöbbenve értesültek...

Lapunk tegnapi számában hangot adtunk az Árboc utca környékén élők tiltakozásának. Az új hid szegedi hídfőjénél lakók, a közelben dolgozók és az ottani iskolákban tanuló fiatalok 1562 aláírással hitelesített beadványban emelték föl szavukat az ellen, hogy a tervezett helyen, a posta Tisza-parti barakképületében nyissák meg a város menedékhelyét. Közöltük azt is, hogy a városi vb csütörtöki ülésén elfogadta a lakosság érveit, és más, a célnak jobban megfelelő épület után néz. Ezzel kapcsolatban írta meg véleményét Szirtesi Zoltánné, a Menedékhely-alapítvány igazgatója és Farkasinszky Teréz, a kuratórium elnöke.

„A Menedékhely-alapítvány vezetése megdöbbenéssel értesült a DM cikkéből, hogy a városi tanács által biztosra ígért, hajléktalanok számára kijelölt épületet mégsem kapja meg.

Két dolgot kifogásolunk. Az előzetes tárgyalások során a tanácsi vezetők részéről voltak ugyan olyan jelzések, hogy az Árboc utcai környék lakói tiltakozó megjegyzést tesznek a menedékhely telepítése ellen, ennek mértékét azonban nem ítélték nagy fajsúlyúnak. A

Menedékhely-alapítvány vezetése elvárta volna, hogy arra a vb-ülésre meghívják, ahol a menedékhely ügyét is tárgyalják. Ez azonban nem történt meg, holott az egészségügy vezetőjével történt január 31-i délutáni tárgyalás során azt az információt kaptuk, hogy a városi tanács gondnoka február 1-jén a déli órákban fogja átadni a kulcsot. Már akkor problémát jelentett, hogy az idegklinika által adományozott bútorokat hogyan tudjuk a menedékhelyre szállítani. Így szervezésünk a semmihe fulladt. Ha a vb-ülés után már azonnal tudhattuk volna a döntést, a megfelelő intézkedéseket még időben megtehetjük. Nem értjük a városi tanácsnak ezt a magatartását, holott az alapítvány minden lépéséről, elképzeléséről tájékoztatjuk a tanácsot, fordítva azonban ez nem mondható el.

Erőteljesen kifogásoljuk az idézett újságcikk kifejezetten elmarasztaló, antihumánus jellegét, mely a társadalom perifériájára sodródott embertársainkkal

kapcsolatos. Nyomatékosan visszautasítjuk a cikk hangulatkeltő, a döntéshozókkal »egy követ fúvó« hangnemet.

Az állandóan fennhangon hangzó demokratia egyik feltétele éppen a tolerancia kellene hogy legyen. Véleményünk szerint nagyon is itt az ideje, hogy a társadalom és a hivatalos vezetés is végre komolyan vegye a hazai szegénységgel, nyomorult körülmények közé kerülő emberekkel való érdembeli törődést is.

Mivel a vb-ülésen nem vettünk részt, a részleteket nem ismerjük. Úgy tűnik azonban, hogy nem több le- vél érkezett, hanem szervezett aláírásgyűjtés történt. Szeretnénk, ha az aláírásgyűjtés szervezői is vállalnák a nyilvánosság megmérettetését.

Az egyre súlyosabbá váló gazdasági nehézségeink között, amikor az emberek túlrököpessége a végső határon van, nem tartjuk szerencsésnek az ilyen jellegű megnyilatkozásokat. Véleményünk szerint, ha a hajléktalanok fedeleit, emberi segítségét, törődést kapnak, éppen nem a cikkben felsorolt negatív eredményekhez vezetnek. Sokkal inkább fennáll a veszélye ezeknek, ha továbbra is az utcán maradnak és önmaguk próbálnak — ahogyan tudnak — segíteni nyomorult helyzetükön. Ezt a választ többek között azért is írjuk, mert szeretnénk megnyerni embertársainkat, Szeged város lakosságát az eddignél megértőbb, segítőkészebb magatartás tanúsítására.”

Ch. A.

Negyven év

Fazont vált a ruhagyár

Létezik olyan negyven év is, amit megünnepelnek, még akkor is, ha ez egy gyár életében is sikerek és kudarcok folyamánként pergett le. Abban, hogy ezt a nyilvánosság előtt — esetünkben a Hungária Szállóban — tették, az is benne foglaltatik, hogy nincs miért szegyenkezniük.

Kezdjük a történelemmel: 1950. januárjában vált önállóvá a Szegedi Ruhagyár jogelődje. Az az évtized a szervezett nagyüzemi termelés kialakítását volt, méghozzá az egyen- és munkaruházati termékek biztos piacával. Ezután fokozatosan bővítették a skálát, egészen a férfi szövetöltönyökig. A hatvanas évek az exportra termelés nyitányát jelentették. A külpia az ár- és modellverseny révén lendületet adott a gyártás- és gyártmányfejlesztésnek, a minőségjavításnak. Amint szaporodtak a feladatok, a gyár kinőtte saját „zakóját”. Új üzemeket hoztak létre, hét környező településen, s az egyszerűbb munkákat termelészövetkezet melléüzemágnak adták ki.

A könnyűipar országos rekonstrukcióján túl a konfekcióiparban elsőként valószínűzték meg a mintauzemekeket, s alkalmaztak korszerű szervezési módszert. A géppark világcégek márkáival gyarapodott, melyekhez a számítógép éppúgy hozzátartozik, mint a szériázó és terítékrajz-készítő berendezés. Ez napjaink valósága, s az 1,2 milliárd forintos termelési érték háttere. Említésre méltó, hogy a konvertibilis export néhány év alatt többszörösére nőtt. Negyven évnek kellett ah-

hoz eltelnie, hogy mára ne a közületi ruházat büszkélkedjen a legjelentősebb termékcsoport „kitüntető” minősítéssel. A múlt évtől kezdve oly mértékű a rendelkezéscsökkenés, hogy idén a korábbi mennyiség fele is elég. Emellett a munkaruhák iránt is gyéresebb az érdeklődés. A rubeles export az anyagárak emelkedése és a támogatások számottevő csökkentése miatt gazdaságtalanná vált, így az idén felhagytak vele. A ruházati kereskedelem nem a ruha a hiánycikk, hanem a vásárló. E felsorolás rosszat sejtet, bizonytalanságot sugall: szükség van egyáltalán az „ünnepeltre”?

A kényszerítő körülmény nem mindig jelent katasztrófát, lehet, hogy épp a helyes irányba billent. A vállalat a stratégiai váltás korát éli. Keresik a külföldi tőke bevonásának legcélszerűbb formáját, s azt a profilt, amely egyértelműen konvertibilis exportot növel, s leköti a kapacitásokat. Nő a gyárak, gyáregységek önállósága, érdekeltisége, s erősítik a kereskedelmi tevékenységet is.

Hogy mindez nem általánosság, arra maga az ünnepség volt a példa, melyet a Magyar Divat Intézettel közös termékbemutatóval színesítettek.

T. Sz. I.

Sok vita lesz még

Bős—Nagymaros és a kártérítés

Konzultációt rendezett az Építési Vállalkozók Országos Szakszövetsége pénteken a Magyar Gazdasági Kamara székházában, hogy tisztázzák, miként kaphatják meg a bős—nagymarosi beruházásban részt vevő magyar vállalatok veszteségeikért a kártérítést. A tanácskozáson az Oviber képviselője bejelentette: első sorban a már elvégzett, de még eddig ki nem fizetett, illetve a kárelhárítás, az árvízvédelem, a helyreállítás miatt feltétlenül fontos feladatokra fordítják az idén e célra rendelkezésre álló maximum 3 milliárd forintot.

A magyar vállalatok egy része az Oviberrel kötött szerződést az elvégzendő munkákra, mintegy 10-15 milliárd forint értékben, másik részük az osztrák fővállalkozó Donaukraftwerke céggel, mintegy 1,3-1,4 milliárd schilling értékű megbízásokra számítva. A kamarai tanácskozáson több vállalati vezető kifogásolta, hogy túlságosan lassan bírálják el a már régen beadott kártérítési, illetve az elmaradt haszonra is vonatkozó kártalanítási igényeiket.

Az Állami Fejlesztési Intézet képviselője szerint csak a nagymarosi munkák leállításáról hozott végleges döntést követően, tehát a múlt év októberé után volt értelme, hogy megkezdődjen a kártérítési igények részletesebb feldolgozása. Ez a munka tehát most folyamatban van. Nyilván sok

vita lesz még az intézet és a vállalatok között, mert igazolást kérnek tételenként. A tanácskozáson határozottak arról is, hogy a vitás kérdések könnyebb rendezését segítve a kamarai szervezet — vállalati jogi szakértők segítségével — egyetemes elszámolási elvekre tesz majd javaslatot.

Helyreigazítják a vendégrendezőt

Tegnapi lapunkban közöltük Zilahy Tamás színházi rendező levelét, melyben az Olivér vendégrendezője bejelenti: a februári előadások előkészítésében lelkiismereti okok miatt nem kíván részt venni.

Levelére válasz érkezett a Szegedi Nemzeti Színházból. Horkits Erzsébet művészeti titkár néhány ponton helyreigazítja a rendezői levél tartalmát — a következőkben:

„Színházati állapot — Helyreigazítás Zilahy Tamás vendégrendező nyilatkozatához.

1. A Szegedi Nemzeti Színház Olivér előadásával kapcsolatban minden esetben a színház kereste meg Zilahy Tamást, ezeknek a megkereséseknek alapján jött le Szegedre.

2. Zilahy Tamás január eleji megbeszélésünkkor nem tiltakozott a darab műsorra tűzése ellen, csak kérte, hogy a változó szereplőkkel várjunk a január 25-i tanácsülésig.

3. Mivel január 25-én nem volt tanácsülés, ismét megkerestük Zilahy Tamást, hogy most már a lehetséges szereposztással megbeszéljük a próbalehetőségeket.

4. Zilahy Tamás vállalta, hogy lejön a január 30-i, 31-i és február 1-i próbákra, az új szereplők beállítására.

5. Zilahy Tamás egy barátja által január 29-én telefonon üzent a színház művészeti titkárának. Vancsó Mariann mamájának, hogy a próbákra nem kíván részt venni.”

Nyugdíjmelés — késve

Türelmet és megértést kér a posta

A Magyar Posta Vállalat közlése szerint a Nyugdíjfelosztó Igazgatóság a január hónapra esedékes nyugdíjmelés összegét — technikai okok miatt — külön utalványon csak január 29-én tudta átadni a postának. A postahivatalok az utalványok kézbesítését a feldolgozást követően azonnal megkezdtek, azonban a nagy mennyiségre való tekintettel azok kifizetése — a havi nyugdíj-utalványokhoz hasonlóan — több napot vesz igénybe. A szóban forgó utalványokat február 12-éig valamennyi érintett ügyfél megkapja, addig is szíves türelmüket és megértésüket kéri a Magyar Posta Vállalat.